ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **AC DODÁVKY, s. r. o.**, se sídlem Chemická 951, Praha 4, zastoupené Mgr. Pavlem Kopou, advokátem se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2014, čj. 92508/14/0100, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, čj. 10 A 183/2014-45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Úvod:

Ředitel inspektorátu České obchodní inspekce (ČOI) pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahu uložil žalobkyni pokutu za porušení informační povinnosti vůči spotřebiteli. Delikt spočíval v tom, že žalobkyně neinformovala řádně u prodávaného automobilu o počtu najetých kilometrů, ale pouze uvedla stav tachometru, který však neodpovídal skutečnému počtu najetých kilometrů. Žalobkyně napadla rozhodnutí odvoláním, které Ústřední inspektorát ČOI zamítl. Žalobkyně proto podala žalobu ke krajskému soudu, který jí nevyhověl. Proti rozsudku krajského soudu žalobkyně brojí kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat působností zákona o ochraně spotřebitele, rozsahem informační povinnosti a přiměřeností udělené sankce.

I.

[1] Inspektoři České obchodní inspekce (dále „ČOI“) provedli 27. 8. 2013 kontrolu v autobazaru žalobkyně. Žalobkyně uvedla na tabulce u prodávaného vozu Volkswagen Crafter údaj 261 000 km jako stav tachometru. Údaj jako počet najetých kilometrů potvrdila i ústně. Ten nicméně neodpovídal skutečnému stavu, jelikož bylo znaleckým posudkem prokázáno, že již k 30. 12. 2010 byl stav najetých kilometrů 418 790. Ředitel inspektorátu ČOI pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahy uložil žalobkyni pokutu 250 000 Kč za porušení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále „zákon o ochraně spotřebitele“), a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

[2] Ústřední inspektorát ČOI odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil původní rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně nijak nedala najevo, že vozidla nabízí pouze podnikatelům; inspektoři ČOI vystupovali jako spotřebitelé. Předmětný správní delikt je ohrožovací, k naplnění skutkové podstaty postačuje ohrožení právem chráněného zájmu, nemusí dojít k jeho porušení. Spotřebitel údaj o stavu tachometru vnímá jako úplnou, pravdivou a ověřenou informaci. Žalobkyně nepostupovala s odbornou péčí, kterou lze od podnikatele ve vztahu k spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám dobré víry v oblasti její činnosti. Informace uvedená v kupní smlouvě o tom, že stav tachometru nemusí odpovídat počtu skutečně najetých kilometrů je nedostatečná.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Namítla, že ve věci nebyla dána pravomoc ČOI, protože na žalobkyni nedopadá zákon o ochraně spotřebitele. Nikdy neprodala vůz spotřebiteli, ale pouze podnikatelům k obchodní činnosti. Prodává nákladní vozy, které spotřebitel k ničemu neužije. Uvedla, že správní orgán použil špatné ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Tabulku na voze nepovažuje za řádné informování, k tomu dochází až rozhovorem s pracovníkem žalobkyně a při něm by inspektoři zjistili, že prodávající řádně informuje kupujícího o vlastnostech prodávaného vozidla. Též namítla, že správní orgány pominuly reálné možnosti prodávajícího. Uvedla, že řada vozidel je v lepším technickém stavu a má najeto méně kilometrů, případně opačně. Namítla, že výše pokuty je likvidační.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že na žalobkyni dopadá zákon o ochraně spotřebitele. Údaj o ujetých kilometrech představuje podstatný parametr ovlivňující cenu, potažmo zájem spotřebitele. Tabulka na vozidle je relevantní a nelze připustit praktiky, jimiž je zákazník nalákán informací, která je později zpochybněna.

[5] Žalobkyně měla povinnost postupovat dle požadavku odborné péče a vyvinout úsilí pro ověření údaje na tachometru. Od prodejce lze očekávat, že je schopen odhadnout, zdali technický stav a opotřebení vozidla odpovídá počtu kilometrů zaznamenaných na tachometru. Obecně nemají prodejci ojetých vozidel povinnost zjišťovat skutečný počet

ujetých kilometrů. Má však povinnost porovnat stav vozidla s počtem ujetých kilometrů zaznamenaných na tachometru a také prověřit dokumentaci k vozu.

[6] Po prodejci ojetých automobilů lze oprávněně požadovat, aby vyhledával dodatečné informace (kromě údajů z tachometru) vedoucí ke zjištění skutečného stavu ujetých kilometrů, neboť to patří k poctivým obchodním praktikám a obecným zásadám poctivosti obchodu. Míra zjišťování vychází z reálných možností prodejce; to znamená, že prodejce je povinen učinit všechna rozumná a přiměřená opatření vedoucí ke zjištění skutečného stavu ujetých kilometrů. Za situace, kdy žalobkyně neměla možnost ověřit stav tachometru dokumenty k vozidlu ani jinak, byla povinna danou informaci sdělit spotřebiteli na počátku.

[7] Výši udělené pokuty považoval krajský soud za přiměřenou. Vzhledem k okolnostem *„nebyl žalovaný oprávněn předpokládat, že by byla pokuta likvidační“*.

III.

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu v celém rozsahu kasační stížností opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Namítla, že na věc nelze aplikovat zákon o ochraně spotřebitele; jeho užití krajský soud nedostatečně odůvodnil. Tvrdila, že vstupuje do obchodních vztahů jen s podnikateli. Inspektoři ČOI pak postavení spotřebitele též neměli. Uvedla, že soud pouze posoudil, zda byla stěžovatelka podnikatelkou, k čemuž použil neúčinný zákon, a druhou stranou vztahu se nezabýval.

[10] Při správním trestání musí být obvinění založeno na prokázaných skutečnostech, nikoliv na skutečnostech, jejichž existence není nade vší pochybnost jistá. Odůvodnění rozsudku je založeno na domněnkách a tvrzení, že do provozovny stěžovatelky hypoteticky mohli přijít spotřebitelé. Byla porušena zásada *in dubio pro reo*.

[11] I v případě, že by se na věc aplikoval zákon o ochraně spotřebitele, stěžovatelka nespáchala nic zakázaného, za co by jí mohla být uložena pokuta. Při správním trestání je třeba ctít zásady žádný trestný čin bez zákona a žádný trest bez zákona. Z nich plyne požadavek na jasné, určité a přesné vyjádření skutkových podstat a zákaz analogie v neprospěch odpovědné osoby. Potrestání stěžovatelky pro ni bylo překvapivé a nemohla jej čekat. Správní orgány a krajský soud doplnily skutkovou podstatu o nové povinnosti a jejich nedodržení poté trestaly. Odůvodnění této nové povinnosti považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

[12] Stěžovatelka údaj o skutečném počtu ujetých kilometrů neměla k dispozici. Podle jejího názoru není přiměřené na ni klást požadavky, které na ni správní orgány a soud kladou, jelikož nevěděla, že se pohybuje v působnosti zákona o ochraně spotřebitele a nemá technické zázemí na ověřování údajů z tachometru. Nemohla též vědět, že existuje nesrovnalost mezi údajem na tachometru a počtem skutečně najetých kilometrů.

[13] Výše uložené pokuty je extrémně disproporcionální a trpí ústavními deficity. K majetkovým poměrům je třeba přihlédnout i v případě, že zákon tak explicitně nečiní. Správní orgán se majetkovou situací stěžovatelky vůbec nezabýval a krajský soud přesto

uvedl, že správní orgán vyhodnotil všechna kritéria a nebyl tu předpoklad, že by mohla být pokuta likvidační. Správní orgány se však měly z úřední povinnosti zabývat možností likvidační výše pokuty. Jestliže tak neučinily a neprovedly k tomu dokazování, je jejich rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto je krajský soud měl zrušit.

[14] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, žalovaného i orgánu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že u ojetých vozidel dochází často k manipulaci s tachometrem a o to větší pozornost by měl prodejce věnovat ověřování, zda stav tachometru odpovídá počtu skutečně ujetých kilometrů. Je povinen postupovat v souladu s požadavky odborné péče. Po stěžovatelce bylo možné spravedlivě žádat, aby stav tachometru ověřila všemi dostupnými prostředky a aby o jejich výsledcích spotřebitele informovala. Stěžovatelka mohla mít pochybnosti o pravdivosti údaje uvedeného na tachometru, které sama připustila. Mohla se zajímat o servisní historii vozidla, opatřit si záznam z on-line dostupných systémů či provést diagnostiku vozidla. Nicméně nic pro jeho ověření počtu ujetých kilometrů neučinila.

[16] Zákon o ochraně spotřebitele se uplatní. Stěžovatelka nikde neupozorňovala na to, že obchoduje pouze s podnikateli. Ani po inspektorech nepožadovala informaci, zda jsou podnikateli. Sama pak připustila, že není vyloučeno, aby u ní zakoupil vozidlo spotřebitel.

[17] Při ukládání pokuty nebylo zřejmé, že by mohla mít likvidační účinek a žalovaný ji považoval za přiměřenou. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, tak majetkové poměry stěžovatelky zkoumat nemusel, protože tu neexistovaly žádné indicie o možném likvidačním účinku na stěžovatelku.

V.

[18] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] V řízení o kasační stížnosti má stěžovatelka za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neměl se aplikovat zákon o ochraně spotřebitele, a pokud by se uplatnil, pak je rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru.

V. 1.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.

[22] Stěžovatelka ji spatřuje ve třech okolnostech. Jednak je celý rozsudek nepřezkoumatelný pro aplikaci zákona, který na situaci nedopadá. Za druhé je nepřezkoumatelná část rozsudku týkající se povinnosti stěžovatelky ověřovat stav

tachometru. A nepřezkoumatelná je také část rozsudku vypořádávající se s námitkou, že pokuta je likvidační a že správní orgány toto hledisko neposoudily.

[23] K první námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že není důvodná, jelikož se zákon o ochraně spotřebitele na věc aplikuje. Jeho účelem je chránit spotřebitele jako slabší stranu, a to nejen v rámci smluvního vztahu, ale i před jeho vznikem. Dle § 1 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se zákon „*vztahuje na nabízení a prodej výrobků a na nabízení a poskytování služeb v případech, kdy k plnění dochází na území České republiky*". Z uvedeného plyne, že se vztahuje i na fázi „nabízení", tedy před uzavřením smlouvy se spotřebitelem.

[24] Stěžovatelka uvádí, že obchoduje jen s podnikateli a její zboží si spotřebitel nekoupí. Dle jejího názoru nemůže aplikace zákona stát na domněnce, že si zboží mohli koupit i spotřebitelé, pokud se tak nestalo. Ve skutečnosti se nejedná o domněnku, ale o možnost spotřebitele si zboží zakoupit. Z charakteru zboží (valníkový nákladní automobil) nelze usuzovat na jeho určení pouze podnikatelům. Spotřebitel může tento typ vozidla upotřebit například při stavbě domu pro převoz materiálu, či motocyklista pro převážení motorek. Inspektoři ČOI vešli do provozovny stěžovatelky a jejich postavení nebylo nijak zjišťováno. Stejně tak může do prodejny vejít spotřebitel a zboží zakoupit.

[25] Pro aplikaci zákona o ochraně spotřebitele není rozhodné, zda dojde k uzavření smlouvy mezi podnikatelem a spotřebitelem; postačí naplnění podmínky „nabízení" zboží uvedené v § 1 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Pokud podnikatel nabízí zboží ve veřejně přístupné provozovně, mohl a měl vědět, že se objektivně jedná o nabízení zboží veřejnosti, jejíž součástí jsou spotřebitelé. Omezení své klientely pouze na podnikatele by musel dát jasně a srozumitelně najevo.

[26] Zákon o ochraně spotřebitele působí zejména preventivně a má porušení práv předcházet; k tomu směřuje i činnost ČOI, která neprověřuje jen podněty spotřebitelů, ale sama aktivně kontroluje podnikatele. K uplatnění zákona tedy není nutné skutečné porušení práv spotřebitele. Výklad stěžovatelky by vedl k absurdní situaci, že ČOI by nemohla provádět kontrolu v provozovně do chvíle, než je v ní prodán první výrobek spotřebiteli. Pak by však kontrola ztrácela svou preventivní funkci.

[27] Postavení stěžovatelky jako podnikatele dovodil krajský soud na základě zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ačkoliv v době spáchání přestupku nebyl ještě účinný. O postavení stěžovatelky jako podnikatelky nemá ani ona sama pochyb, tvrdí však, že není podnikatelkou, na kterou dopadá zákon o ochraně spotřebitele. „*Vychází-li krajský soud při přezkoumání předmětu sporu z právního předpisu, který na věc nedopadá, a na aplikaci tohoto právního předpisu postaví bez dalšího svůj závěr ohledně zákonnosti napadeného rozhodnutí, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 184/2007-55). Stěžovatelka je podnikatelkou dle § 421 občanského zákoníku, jelikož je zapsána v obchodním rejstříku, jak vyžaduje zákon. Stejně tak byla podnikatelkou dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, protože splňovala podmínku zapsání v obchodním rejstříku.

[28] O postavení stěžovatelky není v řízení pochybnosti. Krajský soud chyboval aplikací neúčinného zákona, to ale nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Rozhodnutí je v této části srozumitelné, je tu dostatek zřejmých důvodů, zároveň stěžovatelka nepřišla o možnost se bránit; rozhodnutí není ani překvapivé. Neúčinný zákon nebyl aplikován na hlavní otázku ve věci; pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Nejedná se o nepřezkoumatelnost; jde o nesprávný právní názor soudu v odůvodnění, který může Nejvyšší správní soud korigovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 15/2007-75), aniž by to byl důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[29] K druhé námitce nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že tato část rozsudku (strany 11-12) je přezkoumatelná. Krajský soud uvádí, že „*prodejci nejsou povinni zjišťovat skutečný počet ujetých kilometrů*“, což je obecná rovina argumentace. Dále uvádí, že existuje „*povinnost prodejce porovnat stav vozidla podle zjevného opotřebení s počtem ujetých kilometrů uvedených na tachometru a také prověřit dokumentaci vztahující se k vozidlu, a to zejména vedení údajů v servisní knížce.*“ V případě nesrovnalostí je povinen dát skutečný stav odborně zjistit, nebo pokud je to nad rámec jeho možností, o této skutečnosti spotřebitele informovat. Dále pak, že je možné po prodejci požadovat, aby vyhledával určité dodatečné informace ke zjištění skutečného počtu ujetých kilometrů.

[30] Uvedená koncepce krajského soudu je srozumitelná a přezkoumatelná. V obecné rovině prodejce nemá u každého vozu povinnost odborně zjišťovat skutečný počet ujetých kilometrů. Je však povinen zachovat určitou míru odborné péče a ostražitosti. V případě nesrovnalostí se je musí pokusit v rámci svých možností odstranit, a pokud toho není schopen, informovat o tom spotřebitele. Krajský soud si neprotiřečí, postupuje od obecného ke zvláštnímu.

[31] Poslední námitka nepřezkoumatelnosti je také nedůvodná. Krajský soud se s námitkou likvidační výše udělené pokuty vypořádal stručně, ale přezkoumatelně. Uvedl, že stěžovatelka je velkým autobazarem, který prodává jednotlivé vozy až za statisíce, a proto žalovaný nemusel předpokládat, že by výše pokuty mohla být likvidační. V takovém případě nebylo jeho povinností toto kritérium zkoumat. Správní orgán posoudil dle názoru krajského soudu všechna zákonná kritéria a výše udělené pokuty je přiměřená okolnostem.

V. 2.

[32] Stěžovatelka uvedla, že neporušila žádnou povinnost jí stanovenou zákonem, a proto nemůže být trestána. Nenaplnila skutkovou podstatu § 24 odst. 7 písm. c) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Povinnost, kterou měla stěžovatelka porušit, „dopsaly“ až správní orgány a krajský soud. Aplikace byla nepředvídatelná, jelikož stěžovatelka nevstupuje do právních styků se spotřebiteli. Tyto námitky neobstojí.

[33] Zákon o ochraně spotřebitele v § 9 odst. 1 stanoví, že „[p]*rodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodávaných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb.*“ Počet ujetých kilometrů je podstatným parametrem prodávaného ojetého automobilu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 70/2015-56 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2014, sp. zn. 8 Tdo 728/2014). Jedná se tedy o jednu z hlavních vlastností zboží. Řádné informování musí být jasné a srozumitelné.

[34] Dle § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele *„se nemůže* [informační povinnosti] *prodávající zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel"*. Odpovědnost prodejce je tedy pojímána značně široce a takto musí být vykládány i přiměřené a rozumné požadavky, které na něj lze klást. Z uvedeného ustanovení plyne, že i pokud nemá prodejce k dispozici potřebné informace, přesto za jejich neposkytnutí odpovídá.

[35] Informační povinnost prodejce ale není bezbřehá. Není nutné informovat o všech vlastnostech zboží, jistě však dopadá na vlastnosti podstatné, jako je počet najetých kilometrů, jinak by se její obsah vyprázdnil a ztratila by smysl. Prodávající nemůže volit, které informace poskytne a které nikoliv. Tím by byla narušena ochrana spotřebitele a účel právní úpravy; musí poskytnout informace o podstatných vlastnostech zboží.

[36] Spotřebitel spoléhá na to, že mu bude poskytnuta řádná informace o hlavních vlastnostech zboží. Podstatný je pro spotřebitele při koupi ojetého vozidla skutečný počet ujetých kilometrů, nikoliv stav tachometru. Skutečný kilometrový proběh má vliv na opotřebení vozidla a následně i na cenu. Pokud prodejce uvede údaj o stavu tachometru při prodeji ojetého vozidla, předává tím spotřebiteli informaci, kterou on považuje za významnou. Na tabulce u vozidla je pouze několik vybraných údajů, které lze považovat za nejpodstatnější, a protože je vybrala osoba znalá oboru, je jich poměrně málo. Zároveň spotřebitel ví, že tachometr slouží k zaznamenání počtu najetých kilometrů. Údaj o tachometru tedy logicky správně spojuje s počtem ujetých kilometrů. Pokud by tomu tak nebylo, neměla by informace o stavu tachometru žádný skutečný význam a nemělo by smysl ji podávat. Mohla by jen klamat či uvádět spotřebitele v omyl, čemuž má právě předcházet právní úprava ochrany spotřebitele, kterou zná spotřebitel i prodávající, případně ji vlastní vinou nezná, ale její neznalost neomlouvá.

[37] Hlavním úkolem zákona o ochraně spotřebitele je chránit spotřebitele jako „slabší stranu" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 169/2015-33). Proto je třeba vykládat § 9 odst. 1 ve prospěch spotřebitele (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. III. ÚS 2983/08, jenž se ovšem týkal výkladu ustanovení zákona o ochraně spotřebitele na půdorysu občanského soudního řízení). Řádná informace, na kterou se může spotřebitel spolehnout, má být pravdivá. Za řádné informování naproti tomu nelze považovat nepravdivý údaj, jelikož neposkytuje informaci o skutečném stavu zboží. Tomu odpovídá i znění § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kde se stanoví, že prodávající se nezbaví informační povinnosti ani v případě, že správné informace nedostane od svého dodavatele. Řádná informace je tedy dle zákona „správná" a ta musí být též pravdivá.

[38] Stěžovatelka podniká v oblasti prodeje ojetých vozů od roku 2006, je znalá oboru a má letité zkušenosti. Je podnikatelem ve styku se spotřebitelem, tudíž musí dodržovat požadavek na odbornou péči, tj. úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobrých mravů v oblasti její činnosti, a to nejen dle § 2 odst. 1 písm. o) zákona o ochraně spotřebitele. Vzhledem k tomu, že počet ujetých kilometrů je jednou z hlavních vlastností ojetých automobilů a stěžovatelka v tomto oboru obchoduje, není nepřiměřené na ni klást požadavek ověřování tohoto údaje.

[39] Nejvyšší správní soud si je vědom svého rozhodnutí čj. 8 As 70/2015-56, kde uvedl, že „*lze na prodávajícího klást pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem.*“ Nyní projednávaná věc se však skutkově liší, na což navazuje částečně jiné právní hodnocení; ačkoliv důsledkem obou bylo udělení sankce, jedná se o dva odlišné skutky. V rozsudku čj. 8 As 70/2015-56 zdejší soud uvedl, že lze na prodávajícího klást pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem. Nyní soud vykládá a zpřesňuje, jaké požadavky to pro prodejce ojetých automobilů jsou.

[40] Stěžovatelka uvedla, že nebylo v jejích technických možnostech zjistit požadované údaje. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že výběr technického zázemí a jeho rozsahu je na volbě stěžovatelky, nemůže ho však později užívat jako důvodnou omluvu pro nedodržování zákona; navíc jej mohou zajistit i externími subjekty. Stěžovatelka mohla také provést diagnostiku vozidla nebo vyhledat údaje v dostupných on-line databázích, což není činnost technicky náročná. Případné náklady, které nejsou nepřiměřeně vysoké, se zřejmě promítnou do ceny vozidla, ale tak tomu je u všech prodejců ojetých vozů, na které povinnost dopadá. Jelikož má stěžovatelka ze své činnosti zisk, musí také nést náklady a rizika s ním spojená. Riziko též nesmí přenášet na spotřebitele; pokud vozidlo se stočeným tachometrem zakoupí od svého dodavatele, může se vady a náhrady škody dovolávat v tomto vztahu.

[41] Stěžovatelkou tvrzená nepředvídatelnost udělení sankce vychází pouze z neznalosti práva. Ta ji však neomlouvá. O to více, že se jedná o podnikatelku a měla by znát právní úpravu na její činnost dopadající.

[42] Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka nedostála své informační povinnosti. Stejně tak lze souhlasit s povinností prodávajícího vyhledávat informace k ověření počtu ujetých kilometrů. Závěr krajského soudu o tom, že pokud je odborné zjištění stavu ujetých kilometrů nad rámec možností prodejce, musí spotřebitele na tuto skutečnost a případné nesrovnalosti upozornit, má Nejvyšší správní soud za správný. Požadavek zjištění stavu počtu ujetých kilometrů je navíc rozumný a přiměřený; nemůže-li prodejce kilometrový proběh ani při zachování veškeré odborné péče zjistit, musí na to výslovně zájemce upozornit; údaj o stavu počítače kilometrů ve vozidle se totiž za takové situace stává jen orientační, ba bezcenný. Jak plyne z výše uvedeného, prodejce ojetých automobilů musí dle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele řádně informovat o počtu najetých kilometrů.

V. 3.

[43] Stěžovatelka namítla likvidační výši uložené sankce a dále, že se tímto aspektem správní orgány nezabývaly. Správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí (usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008-133).

[44] Stěžovatelka je, jak sama uvádí, jedním z největších autobazarů nákladních vozů v České republice. Prodává vozidla za částky v řádech statisíců; v provozovně měla přibližně 200 nákladních automobilů. Dle veřejně dostupných údajů z obchodního

rejstříku měla v roce spáchání přestupku tržby za prodej zboží 83 134 000 Kč a účetní zisk 2 185 000 Kč. Za této situace nemohl správní orgán, jak správně uvedl krajský soud, předpokládat, že pokuta ve výši 250 000 Kč může být likvidační, sama stěžovatelka to ani nenamítala. V souladu s uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu toto kritérium tedy správní orgán zkoumat nemusel. Krajský soud uvedl, že výše je přiměřená okolnostem. Ani v soudním řízení však stěžovatelka nenamítala konkrétní okolnosti, proč je výše sankce likvidační; s touto obecnou námitkou se krajský soud správně ve stejné rovině obecnosti vypořádal. Navíc upozornil na možnost splácet sankci po splátkách, která případné negativní následky zmírňuje.

VI.

[45] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[46] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. září 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu